

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 013855 12 GŽ
Brčko, 29.07.2013. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Kovačević Maide, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Gligorević Ruže, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja I. Ž. iz B., B. S. iz B., G. B. iz B. i K. A. iz B., koje zastupa punomoćnik S. M., advokat iz B., protiv tuženog Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, koga zastupa Pravobranilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi isplate, v.sp. 4.391,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 013855 10 P od 10.04.2012. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 29.07.2013. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine se ODBIJA kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 013855 10 P od 10.04.2012. godine POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 013855 10 P od 10.04.2012. godine (u daljem tekstu prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„I OBAVEZUJE SE tuženi Brčko distrikt BiH, da isplati tužiteljima i to:

- 1) I. Ž. sinu S. iz B. na ime naknade za obavljeni rad iznos od 4.391,10 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2008. godine, pa do konačne isplate,

- 2) B. rođ. V. S. kćeri S. iz B., na ime naknade za obavljene rad iznos od 4.391,10 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2008. godine pa do konačne isplate,
- 3) G. rođ. S. B. kćeri V. iz B. na ime naknade za obavljene rad iznos od 4.391,10 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2008. godine pa do konačne isplate,
- 4) K. A. kćeri Đ. iz B. na ime naknade za obavljene rad iznos od 1. 778,60 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2008. godine pa do konačne isplate,

i sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

II OBAVEZUJE SE tuženi Brčko distrikt BiH da tužiteljima naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.860,00 KM u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Protiv prvostepene presude, blagovremeno se žalili tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tuženi) zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno „ili“ nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži i prvostepenu presudu preinači tako što će odbiti tužbeni zahtjev i obvezati tužitelje da mu naknade troškove parničnog postupka opredijeljene u prvostepenom postupku i trošak sastava žalbe.

Tužitelji I. Ž., B. rođ. V. S., G. rođ. S. B. i K. A. (u daljem tekstu tužitelji) nisu odgovorili na žalbu tuženog.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitaio u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (‘‘Službeni glasnik Brčko distrikta BiH’’ broj 8/09 i 52/10, u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da žalba nije osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede:

Predmet ove parnice zahtjev je tužitelja da im tuženi isplati naknadu za razrednu nastavu koju je svaki od njih, osim u jednom odjeljenju za koju su primili plaću, obavio i u drugom odjeljenju u drugoj smjeni u školskoj 2007-oj/2008-oj godini, tako što će svakom od njih platiti faktički obavljene rad sukladno broju održanih nastavnih, neplaćenih sati prema podacima iz poslovnih knjiga tuženog i cijeni sata na bazi pripadajućeg iznosa mjesečne plaće

podijeljene sa mjesečnim fondom sati, uz dosudu zakonske zatezne kamate od 01.07.2008. godine i troškova parničnog postupka.

Tuženi se suprostavio tužbenom zahtjevu prigovorom da sukladno Zakonu o državnoj službi u organima uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, broj 28/06, 29/06, 19/07, 2/08, 44/08, 25/09 i 26/09, u daljem tekstu Zakon o državnoj službi u organima uprave) tužiteljima za rad dulji od punog radnog vremena ne pripada novčana naknada, već da su dulji (prekovremeni) rad mogli nadoknaditi slobodnim danima.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima tužitelji temelje svoje zahtjeve i činjeničnih tvrdnji i argumenata kojima se tuženi suprostavio tužbenom zahtjevu i pozivajući se na rezultate rasprave:

da su tužitelji, kao nastavnici razredne nastave u školskoj 2007-oj/2008-oj godini bili zaposleni u VI Osnovnoj školi B. P.,

da su tužitelji u školskoj 2007-oj/2008-oj godini razrednu nastavu izvodili svaki u dvije smjene u dva odjeljenja i to I. Ž. u dva treća razreda u Područnim odjeljenjima S. i T., B. S. u prvom i drugom razredu u Osnovnoj školi B. P., G. B. u prvom i drugom razredu u Područnom odjeljenju T. i K. A. u drugom i trećem razredu u Osnovnoj školi B. P.,

da je svakom od tužitelja u toj školskoj godini, sukladno pripadajućem platnom razredu za poslove koje njihovo radno mjesto zahtijeva, obračunata i isplaćena plaća samo za razrednu nastavu obavljenu u jednom razredu,

da su tužitelji u okviru 40-satnog tjedna, osim broja nastavnih sati u jednom razredu (odjeljenju), u školskoj 2007-oj/2008-oj godini, prema podacima u poslovnim knjigama tuženog, ostvarili svaki od njih po 595 nastavnih sati u drugim odjeljenjima, izuzev K. A. koja je u drugom odjeljenju ostvarila 241 nastavni sat,

da tužitelji zbog prirode posla nisu mogli rad dulji od punog radnog vremena nadoknaditi slobodnim danima,

da prema nalazu vještaka ekonomske struke (na čiji nalaz „suštinskih primjedbi ...nije bilo“), koji je na bazi mjesečnog iznosa neto plaće od 1.328,00 KM uzimajući 40-satni radni tjedan, odnosno mjesečni fond od 180 sati, izračunao da je cijena jednog sata 7,38 KM i da za 595 nastavnih sati koji im nisu isplaćeni tužiteljima I. Ž., B. S. i G. B. pripada iznos od po 4.391,10 KM, a za 241 nastavni sat tužiteljici K. A. pripada iznos od 1.778,60 KM,

obzirom da „tužitelji traže naknadu za obavljeni prekovremeni rad“, a da „sud nije vezan pravnim osnovom“, rad tužitelja u razrednoj nastavi u dvije smjene i u dva razreda (odjeljenja) i dulji od punog radnog vremena, prvostepeni sud „ne cijeni kao prekovremeni rad, već kao stvarno faktički obavljeni rad“, za koji im pripada pravo na naknadu,

a, obzirom da „prema pravnom shvatanju Ustavnog suda BiH ... pojam imovina podrazumijeva širok spektar vlasničkih interesa koji predstavlja ekonomsku vrijednost za koju tužitelj ima opravdano očekivanje da će je dobiti, pri čemu pojam imovina ... uključuje i postojeća novčana potraživanja pojedinaca, kao i određena prava ... koja imaju ekonomsku vrijednost“, kod izloženih utvrđenja, prvostepeni sud je zaključio da i ovo potraživanje tužitelja (isplata naknade za faktički obavljeni rad) „predstavlja imovinu koju tužitelji opravdano očekuju i koja uživa zaštitu iz člana II/III tačka K) Ustava BiH i člana 1. Protokola br. 1 uz Evropsku konvenciju“, prihvatio je tužbeni zahtjev i sudio kao u izreci svoje presude.

Ovo sud u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

Odluka prvostepenog suda je pravilna.

Tuženi smatra da je prihvaćanjem tužbenog zahtjeva prvostepeni sud povrijedio odredbe parničnog postupka koje ne konkretizira, već uopćeno prepričava jednu od bitnih povreda iz bivšeg procesnog zakona, a koju ne poznaje mjerodavni Zakon o parničnom postupku, te da je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje i pogrešno primijenio materijalno pravo kada nije primijenio odredbu člana 71. Zakona o državnoj službi u organima uprave i u žalbi i dalje u bitnom istrajava u tvrdnji da tužiteljima ne pripada pravo na novčanu naknadu za rad u nastavi dulji od punog radnog vremena, već da su imali pravo (mogućnost) na naknadu u slobodnim danima, dok za troškove parničnog postupka samo „smatra da su isti utvrđeni suviše visoko“.

Takve, međutim, tvrdnje tuženog ovaj sud nije našao osnovanim, jer je protivno žalbenim navodima ocijenio da je prvostepeni sud temeljem provedenih dokaza pravilno utvrdio sve činjenice i okolnosti o kojima se vodi spor i koje su relevantne za odlučivanje o postavljenom tužbenom zahtjevu sa aspekta odredbi Zakona o državnoj službi u organima uprave, Zakona o obrazovanju u osnovnim i srednjim školama Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ broj 10/08, 25/08 i 4/13, u daljem tekstu Zakon o obrazovanju u osnovnim i srednjim školama), preuzetog Zakona o obligacionim odnosima i odredbama Ustava Bosne i Hercegovine i Prvog Protokola uz Evropsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda koje štite pravo na

imovinu. Pravilno je u granicama svojih ovlaštenja propisanim u odredbi člana 151. Zakona o parničnom postupku i sukladno gore pomenutim materijalnopравnim propisima tužiteljima pružio pravnu zaštitu u okviru postavljenog tužbenog zahtjeva (pošto, kako i sam kaže nije vezan za pravni osnov tužbenog zahtjeva, odnosno za pravnu ocjenu činjeničnog stanja na kojoj tužitelj temelji svoj zahtjev) u onom obimu u kome to, obzirom na činjenične navode i činjenice utvrđene u postupku omogućavaju navedeni propisi materijalnog prava i stečeno uvjerenje o osnovanosti tužbenog zahtjeva je opravdao dovoljnim i uvjerljivim razlozima koji imaju logičnu činjeničnu i pravnu osnovu. Time u pravcu istaknutih žalbenih razloga i navoda nisu učinjeni žalbom ukazani propusti činjenične i pravne naravi za koje tuženi tvrdi da su uticali na pravilnost i zakonitost prvostepene presude, dok o eventualnim procesnim propustima na koje sud ne pazi po službenoj dužnosti u situaciji kada nisu konkretizirani (koje je to odredbe Zakona o parničnom postupku prvostepeni sud nepravilno primijenio, a koje je trebao primijeniti i kako je to uticalo na zakonitost i pravilnost prvostepene presude, to nalaže odredba člana 318. Zakona o parničnom postupku), žalbeni sud nije ovlašten voditi računa.

A, u prvostepenoj presudi utvrđene relevantne činjenice i okolnosti, kako ih u suštini prikazuju obje strane, ili ih bar tuženi nije argumentirano osporio i pobio, da su tužitelji zaposlenici tuženog u JU VI Osnovnoj školi B. P. kao nastavnici razredne nastave, da su u školskoj 2007-oj/2008-oj godini izvodili razrednu nastavu svaki od njih u dva razreda (odjeljenja), a da im je tuženi suglasno pripadajućem platnom razredu obračunao i isplatio plaću za obavljenju razrednu nastavu u jednom razredu (odjeljenju), da im nije platio rad, odnosno razrednu nastavu koju su izvodili u drugim razredima (odjeljenjima), da je svaki od njih u drugom odjeljenju (razredu) odradio 595 sati, izuzev K. A. koja je odradila 241 sat, dostatne su za utvrđenje i zaključak da tužitelji imaju pravo da za svoj rad, bez obzira da li se radi o radu duljem od radnog vremena, budu nagrađeni sukladno rezultatima svoga rada, odnosno ostvarenom broju radnih sati u nastavi.

Jer, prema definiciji javnog službenika iz odredbe člana 2. stav 3. Zakona o državnoj službi u organima uprave nastavnici su javni službenici, čiji radnopravni status je reguliran tim propisom. U tom smislu odredbom člana 7. stav 1. tačke b) i c) istog Zakona propisano je da imaju pravo da za svoj rad imaju plaću, odnosno da za svoj rad budu nagrađeni sukladno rezultatima svoga rada, što, kada se dovede u vezu sa zaštićenim pravom na imovinu, podrazumijeva (uključuje) faktički obavljeni rad.

Naime, koncept „imovine“ u članu 1. Protokola broj I uz Europsku konvenciju ima autonomno značenje koje nije ograničeno na vlasništvo nad fizičkim stvarima, već se određena druga prava i interesi koji čine imovinu kao i

postojeća novčana potraživanja svakako moraju smatrati kao „imovinska prava“ i na taj način kao „imovina“ u smislu te odredbe.

Stoga, kada su tužitelji u školskoj 2007-oj/2008-oj godini, osim rada, odnosno razredne nastave u jednom razredu (odjeljenju), razrednu nastavu izvodili u drugoj smjeni u drugom razredu (odjeljenju) i kada im ovaj rad u drugom razredu (odjeljenju) zbog prirode posla opravdano nije mogao biti nadoknađen slobodnim danima, onda su tužitelji suglasno pravu da budu plaćeni (nagrađeni) za svoj faktički obavljeni rad, imali legitimno očekivanje da će im tuženi i platiti posao kojeg su obavili i koje zahtijeva radno mjesto nastavnika razredne nastave.

Prema tome, obavljeni posao koji radno mjesto razredne nastave zahtijeva, uspješnost i rezultati rada (bar drugačijih podataka u spisu predmeta nema, niti je tuženi u tom smislu isticao prigovore) i broj održanih sati razredne nastave u drugom razredu (odjeljenju), opravdavaju zaključak prvostepenog suda o utemeljenosti tužbenog zahtjeva i da je prvostepeni sud na podlozi utvrđenog činjeničnog stanja pravilno primijenio materijalno pravo kada je tužbeni zahtjev prihvatio i tuženog obvezao da tužiteljima plati faktički obavljeni rad sukladno broju održanih sati i cijeni sata prema gore izloženom izračunu vještaka ekonomske struke (a, ne cijeni sata određenoj u Odluci o utvrđivanju cijene nastavnog sata u slučaju zamjene nastavnika, stručnog suradnika i suradnika u nastavi Brčko distrikta Bosne i Hercegovine iz 2008. godine, kako pogrešno tvrdi tuženi u žalbi).

Kod izloženog, a obzirom na predmet spora i činjenice od odlučnog značaja za presuđenje sa aspekta gore pomenutih odredbi Zakona o državnoj službi u organima uprave, Zakona o obrazovanju u osnovnim i srednjim školama, Zakona o obligacionim odnosima, Ustava i Protokola broj I uz Europsku konvenciju, svi ostali žalbeni navodi su irelevantni i ne mogu uticati na pravilnost i zakonitost prvostepene presude, pa se posebno ne obrazlažu.

Kako, kod iznesenih razloga u obrazloženju ove presude, nisu ostvareni žalbeni razlozi i navodi zbog kojih tuženi pobija prvostepenu presudu, sve činjenice i okolnosti temeljem pruženih dokaza, a obzirom na gore pomenute propise materijalnog prava po kojima se postavljeni tužbeni zahtjev raspravlja i prosuđuje su potpuno i pravilno utvrđene, nisu povrijeđena pravila od kojih ovisi osnovanost tužbenog zahtjeva, a nisu počinjene procesne povrede na koje sud pazi po službenoj dužnosti, dok odluka o troškovima parničnog postupka u smislu da li su troškovi dosuđeni sukladno odredbama Zakona o parničnom postupku, Zakona o sudskim taksama i mjerodavnoj Advokatskoj tarifi, nije provjeravana budući da se pobija samo paušalnim navodima („smatra da su ... utvrđeni suviše visoko i nisu u skladu sa odredbama advokatske tarife RS“), radi

čega je valjalo žalbu tuženog kao neosnovanu odbiti i prvostepenu presudu potvrditi na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević